

Nechcete si dnesko začít dví? Vědský začínáme já a přepište dví.
Nekotechnické hlášení?
Než byste řekl, přepište dějiny.
Přepište dějiny.
No vidíte, tak mám to.
Ale já nejsem terezakujová, nech to říkal, tak seksihla jsem, jak jste když chtěl u rodiny děje pycho.
Je to máme nikdo nahrání dokonce, jak terezakujová říká.
Pouhý rozdělký.
To mi připomíná, že v listopadu budeme mít, kdo jsou uvra.
To bude zajímavé téma.
To bude hezké barandov.
Herci pro dní republiky.
No z hodinou děje pycho, to se děsim, k čemu dojde.
Já budu milčet.
Ne, ne, ne, vy to budete opravovat a říkat, ne, tak to nebylo.
To bylo z někým iným.
To bylo z někým iným, někde indé a nějak jinak.
To byla dobrá, já jsem připraven.
Tak jo, tak tady je přepište dějiny, jak jste jistě pochopili.
Nejprvený řečneme dnešní díl, tak to se hlášení, kde nás můžete vidět.
Včera jsme byli v plzně.
Hezky to tam bylo.
No nás neuděte vidět.
Tak tam už neudíte.
To nás nikdy neudíte.
No nicméně, můžeme se vidět v 17. říkali na kládně nebo v kládně.
Jak to říkal?
O bojí.
Jo, tak to říkal tonda.
Na kládně.
Na kládně.
Nábych můžete.
Já to také vždy přel na kládný.
A jestli se těšíte na tonu na kládně, tak rozhodně přijedešte.
No tak jako jsi s těm chcete u hodinu a půlo zápototském, tak 17. říkala na kládně.
No pak ještě o den pozdí se můžeme vidět ve velkém mesi říčí.
To bude zajímavé, protože je to ve velké synagose,
která konečně snad přišla do majetku města
a kulturně se tam začne něco dít.
A téma je logické.
Žijde na vysločeně a to bude hodně barvite.
Tak to jsou naše výjezdy.
Samozřejmě dál můžete čít naše dvě knížky
tedy modrou a červenou a bělá je v tiskárně,

tak na to se můžete těšit už v dohledné době.
My vám tam dáme i nějaký návode kři zprávni, co řadí v knihovni,
aby to dělalo tu zprávnout koloru a neturškom.
Na to pozor. Každou vstředů.
Každou vstředů v děníku N.
A všem děkujeme za podporu na Gazetisto a Hero Hero.
Děkujeme moc no a můžeme i do dnešního dílu.
Já vlastně ten dnešní díl odpíchnu od jednoho dotazu,
který se vztahoval k našem nedávním vyprávinkám tady o roce 68.
Padl dotaz, jak to bylo s cestováním po roce 68.
Respektive jasné, že po Srpnu po invazie přišla migrace,
ale kdy se zavírali hranice, protože předtím byly poměrně otevřené,
jestli to bylo hned a nebo kdy.
Tak bychom možná se mohli zavěnovat trošku tomu dle fenomenu odcházení z Čech.
Já bych se zvěnoval emigraci exilu a když se ptáte,
tak hezky kdy se zavírali hranice, tak mohli bychom využít,
což budete znát lépe, než já výroku ústava husáka,
že hranice nije žádné korzo.
A některé lidi by jsme odkríklovat, nebo odkráklovat.
Ne, to bylo, že nebudeme lidí kráklovat, ale nebudeme jich i kríklovat.
Také myslím, je to má souheslosti.
Ale vysak hezky ptáte zrovna v tomto týdnu,
byť není 9. říjina, kdy ve Zbírce Zákonu Československé,
Socialistické republiky vyšlo jisté vládní nařízení.
Tak je to?
Říjen 1969.
Takže rok po té, ne?
Trvalo to, trvalo, nebylo to zemný.
To už je zahusáka.
A stanovele se tehdy vládním nařízením případy,
kdy může být i vydání cestovního dokladu odebráno.
To znamená, už se zavírali hranice i z lidska toho,
kdo dostane do ruky pasa.
To jsou tam různé paragrafy, kdy v paragrafu jedna,
třeba dostátu se, kterými čosor neudržuje diplomatické stiky.
To bylo takové jako jemné.
No ale pak tady máte hezký odstaveček,
d. paragrafu jedna vládního nařízení 114,
které říká, že vydání cestovního dokladu může být i občanům odebráno.
A to u občaná jeho ši jednání nasvědčuje tomu,
že je odlád zůstat v cizině po uplynu tí doby povoleného pobytu v cizině.
Prostě jste zdrhnout.
Ale už ten povolený pobyt v cizině.
Stát vám říká, kdy máte povolený pobyt v cizině,

tímž je prostě zavřeno.
Máte jasno, a vrací se to zpátky do toho, co li nezažili.
Já se vlastně neděvím,
že ta starší generace,
ta starší než my,
ta starší generace našich rodičů,
ale i ta naše ještě částečně
má tu svůjdu výrazně spojenou s cestováním,
neomezením,
že vlastně jako to cestování,
když se říká, jaké jsou výhody
režimu po roce 1989,
tak vhodně lidí na vysokým místě uvádí možnost cestování.
A oni vlastně myslejí,
možnost cestování bezomezení.
Máte vlastně odbomášku,
že vám někdo přidělí valuty,
který můžete si vzít,
a nesmíte si vzít víc,
a když tak na černo,
a můžete to být postihován,
že vám řekne,
jak tam můžete být dlouho,
když se musíte vrátit.
Už se nevrátíte ten termín,
tak v tom vládním nařízení
je příslib devys,
a další věci,
takový bonus jako na konec,
99, které vyšli na druhý den,
je podepsáno
Nřžením černíkem vlastní rukou.
Takže ten reformátor
podepisuje i tyhle ty dropnosti,
jako je vlastně zamezení občanu
jezdit do zahraničí bez toho,
aby režim řekl,
vy smíte.
Tak se podíváme na fenomen emigracie
nebo vůbec cestování ven
se sociálistického Československá
a můžná vůbec s Československá
v 20. století.
V Českosově u exilu emigracie

po roce 48.
Můžeme to vzít i zašeroka.
Tak, tady je Martin Groman.
A tady je Michlas Tehnick.
Valdemar, tady je Matuško,
co prosím vás děláte na Floridě.
Na Floridě se opalují a čekám
až dostanu zelenou kartu.
To znamená, že jste se rozhodl emigrovat
do spojených států.
O takové horku 1952
do poloviny 60. chlet.
Je to tzv. nelegální emigrace
Na našich hranicích
to jí příslušníci po hranicní spráze
zvoru národní bezpečnost.
Když mi Češi se berali i občanství,
tak mi okamžitě
Němci občanství dali.
Rozhodnými údery přetínají spojení
zbytvů naší reakce
se zahraničními, terroristickými
a vyzvědečskými centrály.
Mezi těmi, co přecházali tady hranice,
byl taky můj otec a moje matka.
A mi 3 děti, 7 let, 3 roky,
2 roky
potkali svoje rodiče znovu
až po 20 lete.
Stratíte řeč a máte na jednu dojem,
že jste začátečník, že nemůžete vůbec.
Uvědamujete si,
že jste se dapustil určitého trestného činu.
Jsem si vědom svojí chyby
a přistupku našeho zákona,
že jsem se nedovoleně zdržoval v cizině.
Mě schodili, na zem
mě chodili po rukov a mě jak prostě
do mě fut kopalit. A moj brátor,
když tohle to se stalo, tak řek, tak tohle ne.
Prostě takhle my tady nebudeme žít.
V obouvlkách odešli výzdamí umělci, vědci
a především v roce 1948
i podnikatele a politici.

V tomhle utkání podezili
švicelskou 6.1
a strůjcem vítěství
byl společně zdalšími
především vladímí Zábrodský.
Proč emigroval jeden
z nejvíraznějších sportovců
po Válečné republici?
Vyžte, jak nemůže největší výkat, co co?
Ne, nemůž stáleho někdo.
A musí právě výkat důvody,
proč to výká?
Jediná možnost pro mě je
na konac vodejí.
Přepište tedy!
60. leta jsou vlastně specifická
v tom období po 1948.
Protože se tam to uvolnění
projeví dost zásadně
a ono to není nárazový
ale to přichází postupně.
Už jako jedna z věcí, kterou navrhu je
šíková ekonomická reforma je právě
uvolnění hraněc
které už jsou vlastně trošku
rozvolněné, už tam není ten ostnatý
drát, tak jako...
Ten středový už musím
není pod vysokým proudem.
A není tam politicky.
Ale nicméně, jako dochází
udělování mnohem většího množství.
Výz od druhé poloviny 60. let.
Ale co je podstatné
je udíleno mnohem víc k nám
protože cestovní ruch.
To je potřebují...
...devizi.
Tudíž to, že se mohlo v 60. letech
výrazně víc cestovat,
že se tady publika před se jen nějak otvírá
jak vent, tak rovně
pouští i západní cizence
je celé ekonomika.

To je celé ekonomický trend.
To není oztávka, jako ta společnost
to vnímá jako společenský pohyb.
Ale ten režim to dělá pro peníz.
Jenom, že zároveň on už to dělá pro peníz
protože takhle může
a s ním musí uvažovat
za tím, co bezprostředně
za začátku 50. let
to bylo také ekonomické nevýhodné.
Ale důvody byly jiné.
Tak ideologie byla ještě silnější.
Protože ještě v 60. letech, které sami na začátku
vyhlásí, že sociálismus je dobudovan,
takže už se nemáme čeho bať.
Tak mezi osma 40. letech a 1. 50. letech
se vám pokusí o přechod hranic
přes 20 tisíc lidí.
Ale každopádně ekonomiká to,
že budem pouštět lidi,
nejde i bože, i paralistické agenty
jako to republiky, takhle to vůbec nefungují.
Ale ta 60. lete už to přidnesou.
Ono se jako emigruje
třeba v těch 60. letech
jako politické výrazně méně
než v 50. letech.
Ono samozřejmě emigruvat
přes zelenou čáru,
šlo pouze do toho, byš byš postavili plot.
Jak ne, tam prostě na počátku 50. let
vyrostu na té hranici s Bavorským
a v lidickým proudem,
tak jako muž těch lidí, co se pokusí
o ten přechod, co je jako desítky stovky.
Je to řádově jinak
statistiky říkají, že za těch 20 letce
podařilo odejít
maximálně 60. tisícům emigrantů
či exolandů.
Ale vlastně v té 60. lete
jsou jako před Serpenem Tena méněno
obrubili se emigruje nejméně
jako z těch slavných lidí

odchází poměrně, dost malosti
s v 59. odchází o ta uldř,
tohlem Sonia Červena odejde
v Ladímir Zábrodský
reprezentant, tuším, že ok.
OK, to tušíte dobře, dokonce.
Jo, by ho brate emigruval už
v 51. lete, až v 2. půlce
60. lete. A ještě stále
na výstavě 50. lete v národním muzeu
Zábrodského, OK, ve Rukavice.
Zajímaví je v roce 67. odejde
Ladislav měačko do Izraele,
ale to je na protest proti Československé
politice v uči 7. lete. To byly jiné důvody.
Ale už to není to, že odcházejí
prostě jako zástupy lidí
po celému celé rodiny a tak dále.
Ale protože se tam společnost uvolně, protože
dojde k tomu jako pokusu
něco přecejen povolit, a třeba
v roce 67 už dostanou 2 miliony
občanů Československá cestovní
pás a každý 50. občan
státu navštíví některou ze západních
zemí. No tak zároveň se tím ale
o té vžouty dveře i veznalosti to, jak
funguje ten svět. To je součástí
s rovnávání, kteří světem
a samozřejmě to je jeden z momentů, který
akceleroje tu touhupotezně, jako to tam je.
A touhu pro normálním životě, jak by řekl váce
Lohavell v polemice s Milálem Kunderou.
Tak, ano, prostě, viděli normální živoda,
chtěli ho taky. Mimochodem
poměrně často se jednalo
v těch 60. letech o vědecké
pracovníky, kteří odížděli
pracovně či studijně.
Mástí měl slovolup, máte
pobyty v Americe.
Pak si ten pobyt chtěli prodlužovat
a pak si ho prodlužili
třeba na nekonečné. A nebo už to nemohli vět.

Ale já jsem třeba znal
příběh specificky, vlastně, lidí,
kteří ano byli to věci
a technických oborů, ale věnovali se
počítačovým technologiím
a prostě potřebovali mít ten kontakt
s tím světem. A tady vlastně to nebylo možný.
A tě třeba jako odešli do Amerike v roce 64.
Do konce on teda, tam to bylo tak,
že on odil na Americkou ambasadu do Itálie,
do říma, v rámci povoleného výjezdu
v 64.
Ale ne, na ambasadu, ale do říma.
Ten výjez nebyl povolené na ambasadu.
Ten bez říma, ale on teda navštívil Americkou ambasadu
a tam se domluvil s nimi,
vyvizetel ním, kdo je, co dělá
a řekl, a dostanu vám sem
čtyři takové, jako jsem já, a já budu poslední,
ale chceme to i z rodinama. A pak je tam dostal.
Až já jako posledníom měl výhodu,
že měli jenom manželku, že neměli děti.
To ještěžlo.
Ale v 64. takhle odješli do Ameriky.
Ale tam dojde k tomu, že
těch lidí tímto způsobem se pokusí na západě
prostě zůstat z pracovních důvodů,
nebo tam měli někoho zrodiny.
To jsou studení jako pobyty povoleného.
A zajímavá byla třeba v roce 67.
Se vlastně přímá protikladný zákon
k tomu nařízení, kterém jsme citovali na řadku
z toho roku 69.
Tak se v 67. přímá
jako nový zákon o pasech
a cesto v ním ruchu a dokonce se tam
velmi vstrícně mluví trošku
o exilu v té doby a tak dále.
A vznikne v televizi
československé debata
vysvěřejná, kterou moderuje
Jeří Pelikán jako ředitel televize
a vystupuje tam Jeří Hanzelka
jako cestovatel

a vystupuje tam istý František Rígelu
jako předseda zahraničního výboru parlamentu.
A dojde tam ke krásné debatě,
kdy vlastně ten Hanzelka
je strašně ostřej, v učitém socialistickém
zemím i v učítomu československu
říká to je vždyť se pěkné, že uvolňujete poměry
ale charakteristickým rysem
Vám říká každého státu
Diktatury a autoritativního režimu
je uzavírání hranic a zabraňování
možnosti srovnávání a prověřování
pravd zdělovaných a obranářský postoj.
Otevírání hranic si může dovolit
jen stát, který se nebojí
srovnání, který se vnitřně konsoliduje.
Tak to říká docela ostrou tezi
ale zároveň pravdu.
No právě. A pak tam krytyře sovietský svoji
že prostě jako řekně těm lidem proto je nepouštěn
protože by zjistit jaká je realita.
To je další z těch tezí, pod kterou sovietský svoji
spoužije v tom roce 1968
že začíná být krytyzován v tom veřeném prostoru.
A přídíl tam veřeně
se přiznává jako, že v zahraničně výboru
že za ním chodí lidé a intervenují
aby mohli emigrovat. A chtějí ven.
A on že jim to vlastně umožňuje.
Což je jako známo, že on jako tydle věci
jako dělal, že jako
zasadil se třeba jako několik lidí
kteří mohli věcestovat a už se prostě nevrátili.
A on to tam přímo v toj debatě říkal
setkal jsem se sám se značným počtím
řadatelů, kteří umně intervenovali
s titulů moje veřejné funkce
aby jim byla veřejena otázka vystěhování.
V některých případech se jim vyšlo vstříit ze jména
pokučil o staré lidi, jinak je
veřejnosti přesvětšení, že emigrace
je prakticky nemôžná. Je třeba veřejnosti
v určité forměříci, jaký je náš
postoj k lidem, kteří chtějí emigrovat.

Neměli bychom se bát, že nám odjde velká
masa lidí a radí, aby se těm lidem nebralo
občanství. Když on emigroje
a chce tam něco dělat na tom západě
a i bude tam úspěšný, proč se tak nemůže
vrátit? Ale to byl lidský solitér, co?
Nasně, tak a proč mu trháme tu nič?
Ne, nefunguje, no samozřejmě.
To je hezké, že radí.
Ale v televizi, v 60. sd.
No, pap, to už neradil nikdy.
No tak, pak už radil doma.
Vlastně na tom je vidět, že se o tom veřejně
mluvilo, že to nebylo ani jako nějaký
nenápadný pohyb
v té společnosti, že lidi nenuzisti, že to
nějakde. Ne, veřejně se o tom mluvilo,
přijel se nový zákon, diskutovalo se
o tom v televizi a mohli lidé výjštět
mnohem volněj, než...
68, 68, o sume, vyslovený boom
vůbec se nemusíme vracet prostě
k té emigraci
neúspěšným politickým exulantům
takhle jsme to změňovali po roce 48,
který v radě svobodného Česko-Slovenská
na kufrech čekali, že se něco stanou,
se nic neestalo, ale já to třeba vím
teď s červstvě dokončených
zpomínek nebo rozzovoru s Kamilou Bendovou,
že také vyjela s Václavem Bendov vlastně do paři,
že vlastně viděli ten svět, víme
Václavu Havlovi, který se setkával
s mnoha osobnostmi vlastně exilů
ve spojených státech amerických
stejně to záží, to směla na knížáka
prostě konec 60. let, ale ne,
úplný 67-68 je to,
že oni se konfrontují vlastně s tím světem,
ale to, co je důležité
část výrazná, část nik tam nezůstané
vrátí se zpátky
a bere to za normálitu, že to bude fungovat
jako několik normalizaci,

že to bude fungovat dál?
Daní, možná potřeba asi rozlešit,
co se tam vlastně děje, protože
můžeme o lidé,
kteří odcházejí prostě za
lepší pracovní realizaci
za, nechci říct za penězi,
ale prostě za tím, že můžou dělat
to, co chtějí dělat, tak se nejedná o exil,
jedná jsou o emigraci.
A exil je ten politicky,
exil je to, kdy odjedete,
protože musíte.
Tak, to slovo bys důležitý.
On to tady hezky říká Peter Pithard,
který říká lidé emigru,
já stávají se emigranty
a měl se říct, že exilují.
Když už použijeme slovní základ
exil, řekne se, že lidé
odcházejí do exilu.
Proč nám tu chybí sloveso?
Výraz pro rozhodnutí, pro aktivitu
nikoli v jen prostav.
A pak, kde to je
ten exil, kam se do něj
chodí? Říká je všude tam,
kam lidé odcházejí, znadějí,
že se budou moc i vrátit do mu.
Ale třeba i do vnitřního exilu.
Tak, ale prostě je to,
a pak se vrátilo? To vysvětl je,
já jsem se tam, když si bavil s
Václavem Bělohradským,
a on říká vlastně v úplném základu
exil je to,
že nepřijímáte
legalitu toho státu,
toho režimu, toho systému,
protože ho nepovažujete za
legitimní, tak ho nemůžete
uznat ani jeho legalitu,
v tom, že jako jeho zákony pro vás platějí.
A pak máte jedné možnosti, budete do věznic

nebo priječ. No tak do exilu
Tak, ano. To neději emigracie,
odchod do exilu. Tak,
a o konacu onců už jako
těžší exulantě, těžší exulanty
v pobíléhoře. Tak o těch proto je
stančí, tak si hádali si se
v zahraničí, komu kde patřítka nejkostel,
ale měkde zanechali stopu, někde to
zmizel, ale je to česká tradice,
není asi. Já myslím,
že exil obecně není česká tradici.
Ale sředu Evropská bude do jisté míry.
Tady se to mlelo, ať už na Božensky
polský exil, tak velká síla.
A to je třeba dobré, jako nahlíže
zase snud. On je německý exil
vlastně jako. A svého času německý exil,
když jsme exil do Československá,
demokratického. Nebodu Ameriky. Nebodu USA.
Ale zároveň celé tě Poláci,
my mnímáme mnohy zahlíživě,
ale jí síle ich exilu po roce
1945 respektive, 48
je násobně
ší, nebo násobně velká,
než toho našeho. Když znovu zmíním
naše radu slobodného Československá,
tak to jsou neuspěšní muži minulosti.
Za tím, co Poláci, kteří odejdou
dokáží být aktivný
jejich mnoho
mají sílu
v těch exulanských společnostech,
třeba ve spojených státech a dokáží
mít obrovský, řekli bychom, kulturní výtlak
a nebo manžerský exil
zase exil, v rámci toho,
jak komunizmu způsobil
manžersků, samozřejmě potom 650
je to ještě výraznější. A nebo naopak,
když jste té negativní příklad
slovenský exil, lidé ze
slovák-štátu, kteří byli spojeni

s fašistickým státem a působí
dlouhodobě, jak v Kanadě, tak u USA
nebo Australii, ale vlastně
a narážinaně vlastně už Benešova
akce zavál a pak i ta rada
slobodného Československá.
A jsou to vlastně exulanti, kteří očarníjí Československou.
A tady asi potřeba říct, že rada
slobodného Československá byla
tedy jakási pokus o třetí
po Masarykově, první akci a Benešově
druhou válečné, že tady přijet a třetí
že mám chybíctí prezidenta
mezinárodní konstelace.
Hlavně mezinárodní konstelace lidru bylo
celkem do zakonace mezi sebou midlili.
Víte co chybíctíme exilu hlavně?
Válka.
Prostože první i druhý exil má válku.
Tato zrychluje. Kdyby byla
třetí válka, kdybychom si...
Ale co mi na tom přijde typický vlastně,
že to vznikne v 1949
postaví do čela Petra Zenkla
před sedu vlády, před
unorového...
Peroutka napíše první pro hlášení
pro že kdo jinéš.
A teď nastane tam mela, kdy
oni se je bezprostředně začnou hádat
o co. Kdo z nich
zavěnil unor.
Že někdeří z nich byli v národní frontě,
někdeří tam nebyli, byli agrárníci bývali
a takhle. A hlavě otočili hlavě do minula?
Otočili hlavě do minula a rozhádej se hned
na tom počátku. Člověk by řekl a
když je takhle postavený.
Takže to musí chcípnout.
Víte to končí?
70. lety?
Ne, po roce 90.
On to do... ona ta rada existuje
do kolce. Ale to byla

jako mrtvá rada.
V unoru,
1993 byla rada
sobodného Česko-Slovenska
reorganizovaná a vznikla rada
v zájemnosti Čechu a Slováků.
Takže je to úplně typicky Česko-Slovenský.
40 let to nefunkovala.
To pak reorganizujeme na něco, o čem nikdo neví.
Pardonis.
Když se to bylo k někomu osobnice nitské.
Je to trochu zbudné uči.
Ale bez té války nemáte...
Právě na tom chci ukázat, prostě nemáte
toho koně, na který můžete jít.
Máte kufry, na kterých sedíte.
A je to bohužel to, co tady říká
znovu se vrátím v tom pithartovi.
Exil je místo, kde se myslí na domov,
kde se pro něj pracuje, kde se pro něj bojuje,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
kde se myslí na domov, kde se myslí na domov,
Lémo si, že zároveň abychom poskočili
úplně jinou dynamiku
tomu, když jsme zpátky úte
vládní vyhláčky z roku 69
data situace po okupaci
1968
kdy pro mě zajímavě
vyčlech sleduje ty zajemné reakce
dochází vlastně ke z 3.2 exilu
toho prvního
který je antikomunistický
jako jednoznačně slováky nechám tej stranou
a toho dalšího, kdy se
ve exilu ať už

menovitě
jeřím pelikánem, nebo s nejkem linářem
odsitnou lidé, kteří byly
součástí toho reformního komunistického hnutí
ale promnohé ty prvo exulanty
to byly komunistí
to byly ti se způsobili, jako by to ten
celý marazmůz
tam je to jednak okamžitě vidět po tom srpnu
kdy utečou tecevícké novináři
třeba jako slává volí a tak
a velmi rychle jsou v tažení do těch medií
v exilu, takže do svobodné Evropy
a teď najednou sedí v kancáři
a třeba cedlet bojovali proti něm
že tam dojde
k tomu střetu
ten příběh, jako
milináře, nebo Pavlákohout a těchto lidí
konec koncu do jisté míry i Milana Kundary
který myslím si, že emigroval přechátně
pro svojí strategii
ale to jako samozřejmě
je trošku nad zázka
ale emigroval točím 74, kdyby emigroval po chartě
kterou by podepsal, tak by měl taky jiný start
ale ono chtěl být politický,
to chtěl vystoupit z jazyka a ze všeho
on to chtěl opustit
ale ten milinář a kohout
odcházejí po chartě
jako jedný z hohybatelů charty
zase trošku každý jiným způsobem
milinářově nabídnu to vystěhování
myslím, že v rámci Asanace
což byla akce STB
a kohout není vpůštěn zpátky
když o řede
to byla v našich strategii, že lidé
kohouty byl gruša, jim bylo povoleno
využít stipendia, ať už je výdný
nebo v západí v Nimecku
a to je zavřené z druhé strany
to nemusela být Asanace a to bylo to

už se nemá takové vrátit a navíc vám
některým odebereme občanství
což byl vyslveně proti zákoní
krok vůči tomu co přijalo
českou slovenskou Helsinkách
proč to ten režim dělal
protože vášť po těch Helsinkách
které kdy se režim zavázal
že bude do držovat lidská a práva
že nebude třeba mít politické vězně
no tak jako co se vám stane z lidma
jako je milinář, jako je kohout
dělat vždycky tu revoltu
budou vždycky proti tomu systému
tu dřívci pozdějí se do toho střetu dostanu
a vy je musíte být zavřít
za to, že mají dlouhý vlasy
nebo že dělají binec po nocích
někde ve městě nebo že někoho dabourali
ale nemůžete je zavřít
pro jejich politické názovi
protože byste porušili ty Helsinki
tvrdíte všem, že nemáte politické věze
tu díš je lepší, aby byli zahraničí
abyste neměli sníma tyto starosti
tak z tom byly absurdity
když byli vždycky, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
když byli zahraničí, když byli zahraničí
Ono to bylo složité samou osobi, byli tam rozvody,
děti stávali v republice, většinou odcové
si emigrují, děti zůstavou s mominkou republice
si emigrují, tak zvaně,
ale pak je právě k tomu rozrušování
zbozáměrné ten, jako
k tomu rozrušování dějin je třeba zajímavá
zpomínka syna, zejka mináře
když bylo zmínili,

Vladímirá mináře,
že odce viděl v rámci emigracii
jenom jednou, v roce 84
když se za ním dostal, vlastně do výdně
ale v úplně absurdní příběhu
odcituji jenom krátce
na gymnáziu, když jsem se učil
jsem zjistil, že můj poslanec
je ministr vnitř Obzina
tak jsem si našel,
že existují poslanecké dny
a šel jsem na poslanecký den
na Národní výbor Prahy 7
kde skutečně seděl
ministr vnitř Obzina
a já mu řekl, dobrý den, já jsem linář
na čeště jeho ochránci
se chápali zbraní
a já bych chtěli za tatínkem
nepouštějí mě za ním
nemám pas a nic
a Obzina tam konsternovaně seděl
a říkal, no, já se na to podívám
a pak jsem
skutečně za dva měsíce dostal
já i se straví jezdnit do ložku do Rakousk
to je
opravdu se na tu jednu jedinou návštěvu
by je pak už další, ne samozřejmě
dokonce zdeněk mlynář si je fotil
toho vladímíra si fotil
když je chází tu hranici
protože tam bylo pásmoní koho
ale taky tam byly tyto absurdí příběhy
oni se neviděli od roku 77
kdy ten odchrází
a i toto roku 89, jednou
co se samozřejmě zase způsobovalo
v těch rodinách odcizení
mezi dětmi a zejména odci
teda v tom nepřípadě
a nebo matkami, protože třeba
odka bednářová vychovávala
jíříva Jana Bednářový vlastně sama

oni potom odchází do exilu
v tom velkém tlaku v rámci
kdybym řekl, běžte
ale zase ta matka zůstane sama
v té republice, to je jiný osud
jako novinářky, která nedávno zesnul
jako jedna z kartistek
tady je potřeba říct, že tohle se dělo
a možná i v výstých kulisách
i dramatictě, i v těch padesátých
leterně potom u noru 48
kdy a můžeme vtahu dělené příklad
za všechny a není to u jedině
příklad
jsou rozenci Pecháčkovi
jo ředitele Svobodné Evropy
taky letošním roce zemřelého
ale Pavel Pecháček
jeho otec Jaroslav Pecháček
jakož to člen lidové strany
tajemník lidové strany dokonce
tak po unoru emigruje
po té co hálu a šráma
zatknou, že o internou
tím se nepodářilo emigruovat
tak ty zatknou tak jejich tajemník
který mezi tím se stane
s tajemníkem nového šefa
Petra
Petr Plojhar
to jsou dvě měnáby
a to už jsou ti kolaborující lidovci
s komunistickou stranou
hodíš Jaroslav Pecháček
usoudí, že emigruje
a odjede s manželkou
s tím, že tady necháme děti
zařídíme to tam
a pak je pošleme červeným křížem za námi
to byly strategie
tak se viděli proce 68
strategii je úplně neklapl
až ten syn emigroval
Plojhar Plojhar Pecháček,

že jeden z prvních, kdo vyprávěl
jeho tatovi o tom, jaký je jeho syn
byl Vladimír Puchold
který ale emigroval
pět dělávím 64-65
takového 67
prostě ešte před Pražskými jarem
rozhodně emigroval Puchold
tak ten vyprávěl jeho odci
jaký jeho dospělý syn
vlastně je člověk
a co tady tady v českou slovensku dělá
a jakže o něm ani nepsali dopisy
to je velmi podobné osudě
to je koniec vztah, to už nenavá, že to je
v vlastně si to nesli
i po tom roce 1990
za mě je trošku smutné
co jsme zažívali
po tom 90. roce
pro velkou část těch exulantů
i emigrantů
může být smutný pohled na to,
jak seba kriticky vnímal
realitu nového českou slovenska Karol Kryl
jako emblematická osoba
ale já to spíš směřuji k tomu
k tomu byla ty emigranty
jako na lidi, kteří si neprožili
to smutné, co jsme si prožili my
za sebe mám jako jednoho z těch
kdo to používali ve hřidném prostoru
Václav a Klausé
já jsem tu zůstal, já jsem si prožil
to, o těch, co byly v enku, nemají právo
hovořit k tomu
to je obrovský rozdíl
a zase používu to polsko
obrovský opravdu jako těžkotonární rozdíl
mezi tím, jak ta nová polská politika
demokratická
vezme ty velké osobnosti
polského exilu
nechá si radit

v sáknej do sebe v rámci toho, co zažíme
na tom západě, jaké mají kontakty
za tím, co ta česká politika
a nemůžeme používat jako Pavla Tigry
daj jako příklad, to je výjímka
ta česká
ta česká politika
není schopná akceptovat
že nikdo, kdo byl v enku
medek Tigry
maximálně
můžeme mluvit do toho, co je tady
ale oba dvě vlastně díky spojení s Havlem
jenom spojení s Havlem
ale to jako záhlížení na ty lidi
byste si neprožili to strašlivé, co my
v rámci normalizace
a zase nic proti tomu, co tě lidé prožili
ale tady debata u nás zniká
v první republiky taky byla debata
kdo nás osvobodili, si to byl ten kramář
s rašinem, kteří trpili v tom vězení
a byli tady
nebo tí lidé na hotelových pokojích
tak, kteří tam prostě jako kůli
legy, jako kdo to vlastně byl
a proč ti legionáři mají ty výhodi
které pak měli třeba v armádě
konec koncu je to rozvidit na velitelském zboru
ve 38. roce, kdy tam je legionář
ale za mě je tohožku smutné jako mentálně, že vlastně
vždycky to máme ten stát
to, co nesouvisí s tou kotlinou a co se v ní žije
jako, kdyby nebylo
no, protože máme jinou představu
o tom, co je ten stát, a kde je
my ho máme totiž jako posazeným
příliš v horně
to ten stát je ta země, to ten celek
egzistuje
věta, a já bych
rád bych vyděl nějakého z těch hitrák,
který bylo sporoval
že Tomas Mann je dobrý Nemec

a tu tiž Nemecko je tam,
kde je Tomas Mann
jo, to je jiné pojetí
a Ferdinand Peroutka byl dobrý Čech
kde je ten stát, je v těch lidech
a přiměte si, kolikrát nám
v tom 20. století emigrují
nebo
egzilují
egzilují, řeče do proti Tomu, co tvrdil
P.T.P. Haři není sloveso, no není, ale
můžeme si ho vypatvořit takhle
tak odcházejí do egzilu
nositele strátní ideje
odcházejí lidé, kteří vlastně
jsou nositely
samostatného svobodného
státu demokratického státu
a my desky tvrdíme, oni
nositele té ideje, utekli
tu tiž my jsme ti správní
a my jediní máme právo hožit
v tom jsme hodně výjimeční
použil jsem poláky, použil ji
maďary, kupo divu
negativně i ty slováky, kterým tedy lidáci
začali říkat taky jako své a měli tam
měli tam své slovo, ale ta naše
koncentracie na to, že to, co je domá
ale fyzicky domá, je to nejdležitější
nabíd po roce 48
a nehlede
v satarších domách, a ten 48
je z váž specifický
neplatí to tišteze
že odcházejí, aby se měli lépe
protože odcházejí do světa, který se má
hůř
odcházejí do Bavorská a do Rakouská
a Rakousko je s obrovským rizikem
protože tam je sovietská okupační zona
kterou musíte překonat a což se mnohým nepovede
tak hlavně ten cíl nebylo Bavorskou a Rakouskou
protože říct se dáš ve Francii

možná Britány, nemohu vžet se ale
pořád mluvíte ale o Zemík s decimovaných drhů
to je ten problém
a první co zažijete, v největším množství
je Bavorský romaždíjící tábor
kde vás zavřou na měsíce
a některé až na roky
a sedíte v táboru, v Zemi, která má hlad
a nebudeš chtít žít nějakým
migrantliskou mužství
tam pečení, holuby, nelítejdu
tam opravdu takový exulanty po unoru 48
neodcházejí za lepším
ani tý ekonomický pokud nějaký del
mě ta zahlíživost v tomhle mrzí
respektive, jestli se jako istory
tady já v něm mám nějakou míru malosti
v tom, že my jsme se
vlastně nikdy nevyrovnali s tím, že
exil je náš, on je
jakoby, byste nás
opustili, tak jste cizí
navíc tam je vlastně několik
problémů a má to samozřejmě své výhody
když odcházíte do exilu
ale ty neprožije a nepročí ti
nikdo do to neudělá podle mě
jedna z těch výhodovatí exulanty popisu
já mluvil jsem s mnohem o tomto
je ta, že vlastně se
jako by znovu narodíte, tentokrát volbou
protože jdete do úplně nových
ho život, a jdete do nového jazyka
a jednou jste někdo
do vlastně se nemůžete kolikrát ani pořádně
domluvit, nebo když umíte ten jazyk
tak tam nejste v tůle zice doma
měkterí chcete intelektuálně působit a v jiném
prostředí, nebo intelektuálně působit
vys jako jeden to dokázal
kundera, množí zíní se znažili
ale ještě teď si jde niký uráčka, který
není schopen v tom prostředí vlastě psal
bez duní do hodinu

ale hukohá s tobe svým exilový vlně
když se 308 popisuje
jako s té působí
třeba umělecky jako herec
a on říká jako herec
když jdete bez jazyka
totoho světa, to je jako kdyby vám někdo
uřízel ruce a řekl maluj
Voskovec, to je nějak
alandovský jenom jako postava, která
mluví to už patnou Němčinu a je tak využíván
ale jenek bez šance
Vlastně nejspěšnější byl nakonec ten
Voskovec, který na tom makal jako blázen
a taky to byl neko nejspěšnější byl
jako na Brodově jako herec
čechovovských roli
protože když připomínal Rusa
Prítuk byl v pořádku
ale pro američana
tam je ten moment, když se můžete rozhodnout
pro nový život, jdete do nějakého
jako nového pokusu
ale velmi přesně to myslím říká Jaroslav Hudka
říká člověk se znovu narodí
ale bez nároku na dětství
je to narození z rovnou znárazem
Já tam stejně prostě cítím
jakou míru malosti, která nás pro nás se došli
když chcete závidit exulantům
mají tu to slobodu
mají tu to slobodu nového z narození
dejte si tu odvahují zkusy
a to slovo je dloužité
a jak si vyhledáme hrdiny
vyhledáme prostě v Prašotistech
vyhledáme v desidentech, který jsou tady
a než by to nechtělo
nějaký typ odvahy
Já bych odvahu docela vrátil
bez jehtě lidí, kteří odešli
a jak něco dokázali
měli tu odvahu vybudovat životy
takhle po roce 90

takový ten trend jako ujsené vracej
Jak to, že se nevracej?
To asi nemají nás rádi, tu zem nemají rádi
Tak si představte, že v roce 68
vám je 25 let
Vybudujete si 25 letou kariéru
Máte po vysoký škole
nebo po škole mu máte založenou rodinu
a rozhodnete se, že budete mít tu odvahu
že ten život svůj a hledně
život svých dětí prožijete
ve svobodě a jdete do toho
Ne musete být ani angažovaný
slovenská nebo ve svobodní Evropě
a jdete dělat inženýra
a nebo mít do spodu
to je úplně nebo instalatéra
nějaké jiné země
v západní Evropě nebo Americe
a v roce
o 89 nebo 90
jste o 22 let starší
takže máte pravděpodobně
vybudovaný nějaký svůj biznes
na to klapé
máte nějakou sociální síti
vaše děti ovládají dokonale ten jazyk
a teď vždy někdo
vás nezna a řekne
vy nestete dobrý Čech protože se odmítáte
vrátit do vlasti a ve svých
bratru 57 letech začít znovu
no a zase je to ta
to děláte jenom když musíte
proutka odješel do exilu v 67
dvíma ženama ale protože musel
já to nebudu dokumentovat
ani ty dvě ženy
tak Papel, ty když zase vzal
i tchýň
to taky nebudu dokumentovat
je to dle, je to sloboda
která je vykoupená od vahu
Já si zároveň prostě neodpustím znovu

něco jako tezi, že exil je naše
nevěřštěné trauma
neschopno se vyrovnat s tím
když máme nejméně 0,70 let
lidí, kteří patří
k tomuhle národu či společnosti
ale vlastně nejsou tak vnímáni
a po roce 90
nestalo nic aby tomu tak bylo
byť jsou tady
nějaké pokusy gráci a zágyt
co dělá něco zahraničí
mě se smutně líbila
teze jednoho z těchto exulantů
z Českého undergroundu
který před lety byly na nějaké
schudce minisestva
jak by řekl odřich nový
věcí zahraničních
okrasou, okrasou
minisestva
tam se jich
tehdejší minisest zahraničí nevím
kdo byl, ptal
co pro vás můžeme udělat
kdo byl tam seděl
pak šel se mnou na to pěvo
říkal, já jsem chtěl
slyšet úplnej opak
aby se mě zeptal
co můžete udělat pro nás
pro Českou republiku
protože to tady pořád
pořád vlastně chybí
vtáhnout ty lidi
už je pozdě
už je to přič, ty chci cetlety
přič, ale táhle mentalita
tohle mě na prostos bytečně bylo
když jsem jednou
jsem způsobil
Gracias Agit
protože jsem se naštoval
a nominoval jsem

Slavistu, letěslava Matejku
za jeho velký výkon v Americe
hlavně na univerzitě v N. Arbor
kde vydával České autory
zakázane tady, hrabala
konec konců poláky, maďary
protože to přístupněval
vlastně Americe, díky tomu
tyto lidé v Americe byli také známější
odvedl velký kus práci mého
znamy jako editora Voskovcova
velichový korespondence na konci života
kterou spůsobil nebo
urovňal a obsal v Boston v archivu
tenhle letěslav Matejka
Lady Matejka
Lady Matejka z Adela ještě navěřčená
figurát, kamarádi řířího
brdečky
ale tento
letěslav Matejka emigroval po unru 48
byl redaktorem lidových novin
ale zároveň byl
už se už měřil spíště akademické dráze
a pochopil, že to takhle nepůjdem
a přes nějaké
přátle sociální demokraty
se napojil na nějakou skupinu, které byla
souplněna dostat do Švecka
my vždycky vidíme to Bavorsko a tohle
on šel na sever, emigroval
přes Polsku nahoru
a on si vymínil
že jako pude
ale bylo to osložitý
a jako pokusil se, aby odvedli
tedy jeho slečnu, kterou si namlouval
tak řekl, tak budeme spolu
ale ona se bála jít z
náročnou trasou jako šel, on na vlastní pěst
takže ona volila cestu
že to bude přesfingovaný snatek
což se dělalo, že se přijel
pán z týzemě

dívka odjížděla do pár dnů
no tak dívku takhle
převezel sympatický šved
nebo co to bylo
do Skandinávie, no a když
Ladislav, který tam čekal
kdyžka už nebude vrát se na
takhle se to stalo
a tím převedem čem byl Olof Palme
to je krásná pojinta
to je první, že na Olof a Palme
tak budš na to ještě
kolikámo minimálně jednou
myslím, že je to barvitější, když bychom čekali
když jsem tak vždycky říkal
Ladislavovi se říkal, proto vy nemáte rad Olof a Palme
co má
společného, ale ještě nevětěřila
s Olofem Palme, já myslím, že pojintu
protože paslukače máme
a myslíme, že jsme slouchali
a myslíme, že v Bonusech, které nás čekají
a vy, pokud se z rámi vydáte
tak budeme jenom rádi
tak neská nás čekají otázka odpověď
pod čase zase jsme zalovali
a nebylo jich málo
tak uvidíme, jak dlouho vy držíme odpovídat
děkujeme